

СРБИН У СЕВЕРНОЈ КОРЕЈИ Овако се живи у земљи Ким Џонг Уна

08.05.2017.

Северна Кореја, сиромашна земља у великим проблемима.
И земља достојанственог народа. Ово је мој утисак из земље прокажене као последња комунистичка диктатура света.
Частιο сам себе путовањем у Северну Кореју за свој 40. рођендан.

Северна Кореја је, рекох, сиромашна земља. Плате у Кореји су веома мале, често нису десети део наших просечних плата. Рецимо, тек мање од пет одсто грађана има свој аутомобил. Ипак, путујући по Северној Кореји и срећући људе разних доби и занимања, помислио сам да су они врло често богатији од нас јер уопште не познају параноичне потрошачке навике западног света. Већина Корејаца није чула за „Најки“, „Адидас“ или „Луј Витон“. Корејци нису заражени преједанњем нездравом храном да би утолили глад и жеђ коју су произвеле бројне телевизијске рекламе.



Њихово телесно, али и ментално здравље неретко је много боље од нашег. То је мој утисак. Северна Кореја – не треба имати илузију – светлосним годинама далеко је од земаља западне демократије, у њој слободни избори, чак ни било какви прави избори не постоје. Али ако икада пожелите да се одморите од притиска људи око вас и нападних медија да budete “ин” и да пратите трендове – што у ствари значи да трошите на оно што вам не треба и што у суштини и не желите – Северна Кореја је право место за ваш одмор.

КАКО САМ ОТПУТОВАО

За људе у Северној Кореји не постоји подела на две Кореје. Они су средиште једине Кореје чији је део и оно што свет назива Јужном Корејом. Став сличан нашем ставу о Косову. Самим тим, пут у Северну Кореју води преко Пекинга и ако сте авантуриста можете се определити за дуги пут возом од Пекинга до Пјонгјанга. Процедура добијања визе за путовање авионом је мало краћа од оне за путовање возом, а иначе обе врло једноставне и у целости их обављате путем интернета, уз посредовање овлашћене туристичке агенције. **Изабрао сам агенцију коју, веровали или не, воде искључиво Американци, Британци и Аустралијанци који су у ову земљу путовали преко 50 пута.**

У својој апликацији можете да напишете и да сте нинџа или агент 007, само морате да избегнете навођење два посла: новинар и фотограф!
Визу сам подигао у туристичкој агенцији у Пекингу.

УЛАЗАК У ЗЕМЉУ

За пут у Северну Кореју одабрао сам „Аир Корео“, националну авио-компанију ове прелепе земље. У авиону имате на располагању и промо часопис ове авио-компаније. Били смо одмах упозорени од особља да ни по коју цену не смемо да оставимо новине немарно преклопљене на неприкладном месту, не дај Боже на слици маршала Ким Џонг Уна. То се сматра озбиљним прекршајем који ће вам обезбедити дуготрајни разговор са полицијом. На мониторима у авиону приказују најлепше параде војске Северне Кореје и музичке концерте најпознатијег војног оркестра који ће вам двосатни лет ипак учинити краћим.

Улазак у земљу једино засењује темељна царинска контрола. Веровали или не, сви фотоапарати су дозвољени, као и телефони! Имају и интернет који је за њихове појмове (али и за наше) скуп. Ипак, УСБ картице оставите у коферу и не носите их у џепу, а ако сте такве среће да баш на вама обаве контролу фотографија у апарату (ни на једном путнику наше групе није спроведена) онда макар избегните нека глупирања или преслободне фотографије у архиви. И не морате да носите са собом слаткише и грицкалице: противно увреженом мишљењу, тога имају у изобилју! На аеродрому можете да купите и нама добро познате “кики” и “бронхи” бомбоне, сокове произвођача из нашег региона, као једине европске или америчке производе које сам видео овде.

Чак 110 путника наше групе чиниле су 22 нације. Тешко је поверовати, али доминирали су Американци, Аустралијанци, Британци и држављани других земаља “заклетих непријатеља” Северне Кореје. Један Србин је поправљао овај просек.

У ХОТЕЛСКОМ КАФЕУ

Путовање почиње комфорним и модерним аутобусима у којима ће вас дочекати насмејани туристички водичи, њих троје, четворо по групи, који течно говоре енглески. Њихово разумевање историје и географије њихове земље и света, као и познавање политике је импресивно. Као и њихова љубазност и поштовање нас гостију и туриста.

Туристички боравак у Северној Кореји је интензивно и узбудљиво путовање, са врло набијеним планом дневних активности које почињу ујутру око 8.30 а завршавају се најраније око 21.30. Ваши домаћини ће вам објаснити да у то доба није забрањено шетати градом али је “важно да се добро наспавате” како бисте били одморни за програм следећег дана и да зато “не можете да излазите из хотела”, уз љубазну препоруку да се удобно сместите у хотелском кафеу. А тамо, када откријете њихов национални бренди – соју, слаткасту ракију најсличнију вотки (пола литра овог сензационалног пића кошта мање од 100 динара), онда ће ваше ноћи у кафеу бити много дуже.

ЧИ ВОН и ПУТИН

Наш главни водич зове се Чи Вон. Поред одличног енглеског, још боље говори руски и немачки. На мом слабом немачком дуже сам разговарао са њим, па ми је објаснио да је крајем осамдесетих студирао и службовао у Дрездену, у тадашњој Источној Немачкој. Питао сам га, пола у шали а пола у збиљи, да ли је тада упознао Владимира Путина. Узвратио ми је само тајанственим осмехом.

Питам Чи Вона и за коментар тих дана једног од најпопуларнијих постова на друштвеним мрежама, о само 15 дозвољених фризура у Северној Кореји. Одговорио ми је да је он лично само за две опције, дугу и кратку косу, а целу причу је назвао “глупом, наивном и измишљотином првог реда”.

У МЕТРОУ

Вожња Пјонгјангом, али и целом земљом право је уживање због невеликог броја аутомобила и солидних путева, али бисер њиховог јавног превоза је ипак **метро**. Неколико линија у главном граду више личе на музеје из неког прошлог времена кроз које вас воде чехословачки возови од пре 50 година. Сваку станицу красе монументалне слике вечних вођа.

За грађане Кореје карта кошта двадесет некадашњих наших пара (за млађе: петина динара), странци плаћају два динара дневну карту.

ОБРАЗОВНА ТУРА

Корејци кажу да се најстарији факултет на свету налази управо у њиховој земљи. Посета том месту које је данас и музеј заиста леди крв у жилама, а ту ћете наћи и **најстарију на свету пресу за штампање. У овој “образовној” тури сазнајемо и да код њих нема неписмених. Обилазак школа настављамо посетом интернату у Пјонгсонгу, где наставу похађа 1.500 ученика. Деца на располагању имају базене, спортске терене на отвореном и затвореном. И модерне спаваонице. Сваки ученик има свој компјутер, истина старијег датума производње, и сви похађају наставу компјутерске писмености.**

Школе имају сале за стони тенис, за гимнастику... Опробао сам се са децом од девет година у стоном тенису. И није ми било тешко да запамтим резултат: код сва три дечака мој скор је био – нула! Свакога дана деца имају рекреацију на отвореном, два пута дневно. И свако дете учи енглески језик! А у музичким кабинетима чули смо и видели изузетне музичке и плесне таленте...

Извор: blic.rs